

Νιώθω ότι είναι το τελευταίο γράμμα που γράφω. Όποιος ή όποια το διαβάζει θα βρει σε λίγο έναν μοναδικό θησαυρό, που τον κρύβαμε προσεκτικά τα χρόνια της Κατοχής..

Μέσα στο μπαούλο βρίσκεται. Τόσο μικρό, μα τόσο μεγάλο! Ένα παράθυρο σε όλο τον κόσμο, μία πόρτα ανοιχτή στην Ελπίδα. Άλλοτε να μας ψυχαγωγεί, άλλοτε να μας μεταφέρει τα νέα.

Οι Γερμανοί βγάλανε φερμάνι να παραδοθούν όλα τα ραδιόφωνα. Οποιοι έχουν ραδιόφωνο ή γαληνίτη με ακουστικά, θα κυνηγούνται. Εμείς, όμως, είπαμε... θέλαμε να ζήσουμε. Θέλαμε να ξέρουμε τι γίνεται στον κόσμο και καμιά τριανταριά νέοι, κρυφά απ' τις μανάδες μας, πηγαίναμε σ' ένα σπίτι ανοίκιαστο, ακατοίκητο. Μαζευόμασταν δήθεν για πάρτι και ακούγαμε ραδιόφωνο. Μη ρωτάτε παραπάνω.

Κανείς δε ρωτούσε τότε. Είχαμε γίνει όλοι παράνομοι, συνωμότες. Δε ρωτάς, δε λες, μόνο ακούς. Καινούριος δεν υπήρχε στην παρέα. Ημασταν όλοι οι παλιοί οι γνωστοί: Εγώ, ο Θανάσης, ο Σήφης ο κουτσός, ο Ακύλας, ο Μενέλαος, η Ιοκάστη - αδέρφια ήταν αυτοί οι τρεις, ο μπαμπάς τους είχε σκοτωθεί την πρώτη μέρα που βομβάρδισαν οι Ιταλοί - ο Νικήτας, η Κατίνα, ο Μανούσος, ο Αντρέας ο πιο καλοντυμένος της παρέας (ο μπαμπάς του είχε σπουδάσει γιατρός στην Ιταλία)- κι άλλοι.